

Arrest

nr. 145 064 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13septies).

1.2. Op dezelfde datum wordt hem een inreisverbod opgelegd van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de heer. die verklaart te heten:

[...]

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene kreeg op 10.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd echter vandaag terug door de politie aangetroffen in illegaal verblijf, ook nadat hij het beroep tegen zijn bevel om het grondgebied te verlaten had verloren. Het is duidelijk dat betrokkene niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene krijgt om deze redenen een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Het feit dat betrokkene in België een vriendin heeft, genaamd Mevr. [G.A.], geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij laat echter na om te motiveren waarom de termijn van 2 jaar wordt opgelegd.

De loutere vermelding van 2° van het voormeld wetsartikel vormt enkel een motivering voor het feit dat er een inreisverbod wordt opgelegd, maar vormt geen afdoende motivering voor de duur van dit inreisverbod. Met betrekking tot de duur stelt de bestreden beslissing dat verzoeker duidelijk niet voldaan heeft aan de terugkeerverplichting.

Dit komt echter op hetzelfde neer als de stelling dat hij dat geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing. De motivering van de bestreden beslissing bevat aldus een cirkelredenering, die verzoeker er niet toe in staat stelt om de redenen voor de duur van het inreisverbod te kunnen begrijpen.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

De vermelding dat verzoeker ook nadat hij het beroep tegen het bevel verloren heeft nog steeds op het grondgebied vertoeft, kan enkel gelden als motivering voor het opleggen van het inreisverbod, maar verklaart niet de opgelegde duur ervan.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker deed namelijk een huwelijksaanvraag met zijn Belgische partner. Of het huwelijk al dan niet voltrokken kan worden is momenteel in onderzoek bij het Hof van Beroep te Antwerpen, waar de zaak het nr. 2014/AR/2149 draagt en de rechtsdag bepaald werd op 27 oktober 2015.

Deze feiten zijn aan verwerende partij bekend, daar er van de relatie melding gemaakt wordt in de bestreden beslissing.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt het gezinsleven van verzoeker tenminste in België voor de komende twee jaar onmogelijk gemaakt."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, noch waar hij stelt dat de beslissing "louter een vermelding" bevat van punt 2° van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, omdat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2014 en hij in illegaal verblijf werd aangetroffen, ook nadat hij het beroep tegen zijn bevel om het grondgebied te verlaten had verloren. Aldus vermeldt de bestreden beslissing zowel de wettelijke bepaling op basis waarvan ze genomen werd, als de feitelijke vaststellingen die er aan ten gronde liggen. Deze motivering is afdoende.

Verzoeker betwist niet dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker blijft eveneens in gebreke om enige toelichting te geven met betrekking tot zijn concrete situatie dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zekere elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd, hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker. Verzoeker voert geen concrete gegevens aan om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat het inreisverbod is ingegeven door verzoekers weigering om vrijwillig gevolg te geven aan een eerder bevel. In de mate verzoeker zijn betoog steunt op het feit dat er een inreisverbod zou zijn opgelegd van drie jaar, volstaat het op te merken dat in casu enkel een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

Waar verzoeker wijst om zijn voornemen om te huwen met zijn Belgische partner, houdt de bestreden beslissing met deze elementen wel degelijk rekening, nu er wordt gemotiveerd dat dit feit hem niet automatisch recht op verblijf verleent en de bestreden beslissing geen breuk in de familiale relaties betekent. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om de opheffing kan verzoeken van het inreisverbod om humanitaire redenen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT